

Νουθεσίες πρὸς λαϊκοὺς (Ἅγιος Ἰάκωβος Τσαλίκης)

/ [Γενικά Θέματα](#)

«Νὰ μὲ συγχωρῆτε, ἀγράμματος ἄνθρωπος εἶμαι, δὲν ξέρω τίποτα νὰ σᾶς πῶ, μόνον ποὺ ἔχω πίστη στὸν Θεὸν καὶ ταπείνωση, τέκνα μου».

«Κάποια πλούσια κυρία πήγε τὴν Κυριακὴ στὴν Ἐκκλησίᾳ, ἀλλὰ δὲν πρόσεχε καθόλου, καὶ ὁ νοῦς της γύριζε. Ὁμολόγησε: «Γύριζε ὁ νοῦς μου ἀπ' τὴν ὥρα ποὺ μπῆκα στὴν ἐκκλησίᾳ μέσα· εἶχα ἕνα σακκουλάκι καὶ σκεφτόμουν ὅτι εἶναι καλὸ νὰ βάλω τὴν ζάχαρη τοῦ δελτίου. Μὲ τὸ σακκουλάκι αὐτό, πέρασα ὅλη τὴν Λειτουργία χωρὶς νὰ καταλάβω οὔτε ἕνα γράμμα, τίποτε, ε!... πῆρα ἀντίδωρο καὶ σηκώθηκα κι ἔφυγα».

«Ἐνῷ ἡ ὑπηρετριά της, ποὺ ἦταν θεία μου καὶ ἀπὸ δέκα χρονῶν δούλευε ὑπηρετρία, ἀλλὰ ἦταν πολὺ εὐσεβής, ἂν καὶ λόγῳ τῆς δουλειᾶς δὲν εἶχε πάει Ἐκκλησίᾳ, ἤξερε ποιὸν Ἀπόστολο καὶ ποιὸ Εὐαγγέλιο εἶπαν, διότι δουλεύοντας ἔκανε προσευχὴ καὶ πνευματικὰ ἦταν στὴν Ἐκκλησίᾳ.

«Βλέπετε, παιδιά μου, «ὅπου ὁ θησαυρὸς ἡμῶν ἐκεῖ καὶ ἡ καρδιά ἡμῶν», λέει ὁ Χριστός. Κανεῖς νὰ προσηλῶνεται στὰ Θεῖα, νὰ προσεύχεται».

«Εὐχόμεθα καὶ δεόμεθα, πάντοτε νὰ βάζη ὁ Θεὸς τὸ χέρι Του καὶ στὴν Ἐκκλησίᾳ μας καὶ στὸ κράτος καὶ στὸν κόσμο, διότι οἱ μέρες εἶναι πολὺ πονηρὲς καὶ πολὺ δύσκολα χρόνια. Ἄς φωτίζη ὁ Θεὸς ὅλον τὸν κόσμο. Εὐτυχῶς ὑπάρχουν καὶ καλοὶ Χριστιανοί. Ἄν (παλαιὰ) ὑπῆρχαν οἱ δέκα, δὲν θὰ καταστρέφονταν τὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορρα, οἱ πόλεις, ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχαν. Ἐ! τώρα ὑπάρχουν ἐδῶ πολλοὶ

Χριστιανοὶ πιστοί, εὐλαβεῖς, κοντὰ στὸν Θεὸ ... Βλέπω καθημερινῶς πλήθη λαοῦ περνᾶνε ἀπὸ τὸ Μοναστήρι. Τὴν περασμένη βδομάδα εἶχαν περάση ἑπτὰ ποῦλμαν. Πολὺς κόσμος, ὁ κάθε ἄνθρωπος εἶχε τὸν σταυρό του, ἄλλος εἶχε καρδιά, ἄλλος εἶχε τὸν καρκίνο, ἄλλος εἶχε τὸ χέρι του, ἄλλος εἶχε τὸ πόδι του, ἄλλος εἶχε, μὲ συγχωρεῖτε, τὸ κεφάλι του, πολλὲς ἄρρώστιες στὸν κόσμο, πάρα πολλὲς ἄρρώστιες ἀλλὰ μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ, μὲ τὴν προσευχή μας θὰ τὶς περάσουμε μὲ πολλὴ ὑπομονή. Καὶ ὅταν βλέπουμε τόσα καὶ τόσα θαύματα ποὺ κάνει ὁ Θεός, πρέπει νὰ πλησιάζουμε περισσότερο κοντὰ στὸν Θεό. Ἐγὼ ποὺ ζῶ μέχρι σήμερα, εἶμαι ζωντανὸς ἀπὸ τοὺς Ἁγίους, διότι οἱ Ἅγιοι ἔχουν παρρησία στὸν Θεό, πρεσβεύουν ὅπως ὁ ἅγιος Δαυίδ, ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Ρῶσσο, ὅλοι οἱ Ἅγιοί της Ἐκκλησίας μας. Τοὺς τιμοῦμε, τοὺς εὐλαβούμεθα, γι' αὐτὸ ἦρθατε σ' αὐτὸν τὸν ἅγιο προορισμὸ καὶ μὲ τὴν θεία Λειτουργία ποὺ κάνουμε, τιμοῦμε τὸν Θεὸ καὶ τοὺς Ἁγίους. Μοῦ ἔλεγε ἓνας ἱερομόναχος, ἓνας εὐλαβέστατος Γέροντας: «Πάτερ, λέει, ὅταν τελῇται θεία Λειτουργία σ' ἓναν τόπο, ὅλος ὁ κόσμος ἐδῶ ἀγιάζεται, ὅλη ἡ περιφέρεια ἀγιάζεται ἀπὸ τὴν θεία Λειτουργία».

«Προχθὲς πέρασε πολὺς κόσμος. Ρωτάω κάποιους:

– Πηγαίνετε στὴν Ἐκκλησία;

– Δὲν πᾶμε..., εἶπαν.

– Γιατί, παιδιά μου, δὲν πᾶτε στὴν Ἐκκλησία; Ἀπ' τὴν μέρα ποὺ γεννιώμαστε μέχρι τὴν μέρα ποὺ θὰ φύγουμε (ἢ ζωὴ μᾶς) περνᾷ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία.

– Ἐ! πᾶμε, παπά, τὸ Πάσχα καὶ τὰ Χριστούγεννα, τί θὲς ἄλλο νὰ σοὺ ποῦμε;

– Μὲ συγχωρεῖτε, δὲν εἶναι μόνο τὸ Πάσχα καὶ τὰ Χριστούγεννα. Ὅταν ὁ Χριστιανὸς δὲν πηγαίνει τρεῖς Κυριακὲς στὴν Ἐκκλησία χωρίζεται! Ἐκτὸς ἂν ὑπάρχει τόσο μεγάλη ἀνάγκη, μὲ συγχωρεῖτε, μπορεῖ νὰ εἶναι ἄρρωστος, μπορεῖ νὰ καίγεται τὸ σπίτι καὶ νὰ σηκωθῇ νὰ τὸ σβήσῃ, τότε συγχωρεῖ ὁ Θεός...

– Ἐ! τὰ Χριστούγεννα καὶ τὸ Πάσχα πᾶμε στὴν Ἐκκλησία καὶ τίποτα ἄλλο... Χαίρετε, χαίρετε...

«Καὶ τίποτα ἄλλο δὲν εἶπανε, γιὰ Ἐκκλησία νὰ μὴν ἀκούσουν. Στὴν Ἐκκλησία ὅμως βρίσκουμε τὴν παρηγορία, βρίσκουμε τὴν ὑγεία, βρίσκουμε τὴν σωτηρία τῆς ψυχῆς μας».

«Υπάρχουν πολλὰ στὸν κόσμο, ἄρρώστιες, δοκιμασίες, θλίψεις, στεναχώριες καὶ ὅλα αὐτὰ πάντοτε (νὰ τὰ ἀντιμετωπίζουμε) μὲ τὴν προσευχή. Ὁ Χριστὸς ποὺ ἦταν Θεὸς καὶ ἄνθρωπος καὶ πάλι ἐκεῖνος προσευχότανε καὶ νήστευσε καὶ τώρα λέμε δὲν ὑπάρχει νηστεία. Μὰ πῶς δὲν ὑπάρχει νηστεία; Νηστεία ὑπάρχει! Εἶναι ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ, ἡ πρώτη ἐντολὴ ποὺ ἔδωσε ὁ Θεὸς ἦταν ἡ νηστεία... στὸν Ἀδὰμ καὶ στὴν Εὐά. Καὶ Ἐκεῖνος ὁ ἴδιος ἐνήστευσε. Ἔρχεται μία γυναίκα καὶ μοῦ λέει ὅτι ὁ γαμπρὸς της τῆς ἔλεγε ὅτι οἱ καλόγηροι νηστεύουνε, γιὰ τοὺς καλογήρους εἶναι αὐτά, δὲν ὑπάρχει ἁμαρτία ἂν δὲν νηστεύῃς καὶ ἔρχεται ἡ γυναίκα καὶ μοῦ τὸ εἶπε.

Νὰ πῆς, λέω, στὸν γαμπρό σου ὅτι ὑπάρχει νηστεία. Πῶς δὲν ὑπάρχει; Στὸ Εὐαγγέλιο ὁ Χριστὸς μᾶς λέει, «εἰ μὴ ἐν προσευχῇ καὶ νηστεία...». Πρώτα-πρώτα ὁ Χριστὸς μας ἐνήστευσε καὶ δὲν ἐνήστευσε ὅπως νηστεύουμε ἐμεῖς σήμερα. Ἐκεῖνος ποὺ ἦταν Θεὸς καὶ ἄνθρωπος νήστευσε σαράντα μέρες καὶ ἐμεῖς σήμερα νὰ μὴν νηστεύσουμε, ποὺ (ἐμεῖς) νηστεύουμε γιὰ τὶς ἁμαρτίες μας».

«Πρὸ ἡμερῶν μὲ πῆρε μία γυναῖκα ἀπὸ τὴν Ἀθήνα τηλέφωνο καὶ μοῦ λέει: «Πάτερ μου, μοῦ πονεῖ ἡ μέση μου, δὲν ξέρω ἂν εἶναι ἀπὸ τὸν πονηρὸ ἢ ἀπὸ τὸν Θεό». Τῆς λέω: «Τέκνο μου, τώρα εἴτε τοῦ πονηροῦ εἶναι, εἴτε ὁ Θεὸς ἐπιτρέπει, νὰ κάνης ὑπομονὴ ὅπως ὁ Ἰώβ. Εἶδες ὁ Ἰώβ τί ὑπόμεινε; Ἐ! παιδί μου, κοίταξε. Ὅσο ἄρρωστος καὶ νὰ εἶναι κανεῖς, μὲ συγχωρεῖτε, καὶ νὰ νευριάσης καὶ νὰ πῆς ὦχ! τί ἔπαθα, μὰ γιατί παίρνω τὰ φάρμακα καὶ θὰ πάω νὰ σκοτωθῶ, τίποτα δὲν κάνεις, χειρότερα γίνεσαι...». Μὲ τὴν ἡρεμία, μὲ τὴν πραότητα, μὲ τὴν προσευχὴ ἰδιαιτέρως, θὰ σὲ βοηθήσῃ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ».

Πηγή: agiazoni.gr